

Kniha Daniel – sto jedenáctá

Odhalení prorockého významu Abú Bakra v prvním běda ze Zjevení

Jeff Pippenger

2024-03-02

V prorockých dějinách prvního běda byl vůdcem, který následoval po Mohamedovi, Abú Bakr Abdulláh ibn Abí Quháfa, Mohamedův tchán. Budeme jej označovat jako Abubakar. Na něho i na Mohameda se odkazuje v prvních čtyřech verších. Abubakar byl prvním islámským vládcem po Mohamedovi a dějiny zaznamenávají rozkaz, který dal svým vojákům a který je znázorněn ve čtvrtém verši 9. kapitoly Zjevení. Tento rozkaz představuje proces zapečetování, který začal s příchodem třetího běda, jež bylo také Sedmou polnicí a zároveň příchodem třetího anděla.

A zatroubil pátý anděl, a viděl jsem hvězdu spadlou s nebe na zem; a jí byl dán klíč od bezedné propasti. I otevřela bezednou propast; a z propasti vystoupil dým jako dým veliké pece; a slunce i ovzduší se zatměly od dýmu z propasti. A z toho dýmu vyšla na zem kobylka; a byla jim dána moc, jakou mají štirové země. A bylo jim přikázáno, aby neškodily travě země ani ničemu zelenému ani žádnému stromu, nýbrž toliko těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech. Zjevení 9,1–4.

„Hvězdou“, která spadla z nebe, byl Mohammed, jenž začal svou službu roku 606. Mohammedovi byl dán „klíč“, aby „otevřel“ „propast bezednou“, čímž „dým“ zatemnil „slunce i vzduch“ a vynesl „kobyly“, jimž byla dána „moc“, jako je moc „štírů“. Tím klíčem byla vojenská bitva, která způsobila oslabení vojenské síly Římanů, a tak umožnila vzestup válčení islámu. Bezedná propast je symbolem Arábie, rodiště islámu, a dým představoval falešné náboženství islámu, které se mělo rozšířit po zemi a zmocnit se téhož území, jež mělo být zaplaveno roji kobytek, které se ženou přes severní Afriku, jižní Evropu a Arábii. Kobyly jsou symbolem islámu a moc v prorockém smyslu představuje vojenskou moc. Jejich moc měla být jako moc štírů, kteří udeří neočekávaně. Uriah Smith uvádí:

„Hvězda spadla z nebe na zem; a byl jí dán klíč od propasti bezedné.“

„Zatímco perský panovník rozjímal o divech svého umění a moci, obdržel list od neznámého občana Mekky, který jej vyzýval, aby uznal Mohameda za apoštola Božího. Pozvání odmítl a list roztrhl. ‚Takto,‘ zvolal arabský prorok, ‚Bůh roztrhne království a odmítne prosbu Chosroovu.‘ Mohamed, postaven na pomezí těchto dvou říší Východu, s tajnou radostí sledoval postup vzájemného ničení; a uprostřed perských triumfů se odvážil předpovědět, že dříve než uplyne mnoho let, vítězství se znovu navrátí k praporům Římanů. ‚V době, kdy prý bylo toto proroctví proneseno, nemohlo být žádné proroctví vzdálenější svému naplnění, neboť prvních dvanáct let Herakleiovy vlády ohlašovalo blížící se rozpad říše.‘ ...“

„Chosroes podrobil římské državy v Asii a Africe. A ‚římská říše‘ byla v oné době ‚zúžena na hradby Konstantinopole, se zbytkem Řecka, Itálie a Afriky a s několika přímořskými městy na asijském pobřeží, od Tyru po Trebizond. Zkušenost šesti let nakonec perského panovníka přesvědčila, aby se vzdal dobytí Konstantinopole a stanovil roční poplatek za výkupné římské

říše,—tisíc talentů zlata, tisíc talentů stříbra, tisíc hedvábných rouch, tisíc koní a tisíc panen. Herakleios přistoupil na tyto potupné podmínky. Ale čas a prostor, které tak získal, aby shromáždil tyto poklady z chudoby Východu, byly horlivě využity k přípravě smělého a zoufalého útoku.“

„Perský král pohrdal neznámým Saracénem a vysmíval se poselství domnělého proroka z Mekky. Ani pád římské říše by nebyl otevřel dveře mohamedánství ani postupu saracénských ozbrojených šířitelů podvodu, i kdyby si byl perský panovník a kagan Avarů (nástupce Attilův) mezi sebou rozdělili pozůstatky království císařů. Sám Chosroes padl. Perská a římská monarchie navzájem vyčerpaly svou sílu. A dříve, než byl do rukou falešného proroka vložen meč, byl vyražen z rukou těch, kdo by byli zadrželi jeho tažení a zlomili jeho moc.“

„Od dnů Scipiona a Hannibala nebyl podniknut odvážnější čin než ten, který uskutečnil Herakleios k vysвобоzení říše. Proklestil si nebezpečnou cestu skrze Černé moře a arménské hory, pronikl do nitra Persie a povolal vojska velkého krále k obraně jejich krvácející země.“

„V bitvě u Ninive, jež byla zuřivě vedena od úsvitu až do jedenácté hodiny, bylo Peršanům odňato dvacet osm praporů, kromě těch, které mohly být zlomeny nebo roztrhány; největší část jejich vojska byla pobita a vítězové, skrývající své vlastní ztráty, strávili noc na bojišti. Města a paláce Asýrie se poprvé otevřely Římanům.“

„Římský císař nebyl posílen dobytími, jichž dosáhl; a zároveň, týmiž prostředky, byla připravena cesta nesčetným zástupům Saracénů z Arábie, jako kobyolkám z téže krajiny, kteří na svém tažení šířili temné a klamné mohamedánské vyznání a záhy zaplavili jak perskou, tak i římskou říši.

„Úplnější ilustrace této skutečnosti si nelze přát než tu, kterou poskytují závěrečná slova kapitoly z Gibbona, z níž jsou převzaty předchozí výňatky. „Ačkoli bylo pod praporem Herakliovým vytvořeno vítězné vojsko, zdá se, že toto nepřirozené vypětí jejich sílu spíše vyčerpalo, nežli procvičilo. Zatímco císař slavil triumf v Konstantinopoli nebo v Jeruzalémě, bylo Saracény vydrancováno jedno bezvýznamné město na pomezí Sýrie a oni rozsekali na kusy několik oddílů, které vytáhly na jeho pomoc,—událost obyčejnou a nepatrnou, kdyby nebyla předzvěstí mohutné revoluce. Tito lupiči byli apoštoly Mohamedovými; jejich zběsilá udatnost vyšla z pouště; a v posledních osmi letech své vlády ztratil Heraklios ve prospěch Arabů tytéž provincie, které byl vyrval Peršanům.“

„„Duch podvodu a nadšenectví, jehož příbytek není v nebesích,“ byl vypuštěn na zemi. Propasti bezedné scházely k jejímu otevření jen klíč, a tím klíčem byl pád Chosroa. Pohrdavě roztrhl list bezvýznamného občana z Mekky. Když však ze své ‚záře slávy‘ klesl do ‚věže temnoty‘, do níž nemohlo proniknout žádné oko, mělo jméno Chosroovo náhle upadnout v zapomenutí před jménem Mohammedovým; a zdálo se, že půlměsíc jen čeká se svým vzejitím na pád hvězdy. Chosroes byl po své úplné porážce a ztrátě říše zavražděn roku 628; a rok 629 je označen ‚dobytím Arábie‘ a ‚první válkou Mohammedánů proti římské říši‘. „A zatroubil pátý anděl, a viděl jsem hvězdu spadlou z nebe na zem; a jí byl dán klíč od propasti bezedné. I otevřela propast bezednou.“ Padla na zem. Když byla síla římské říše vyčerpána a veliký král Východu ležel mrtev ve své věži temnoty, bylo vydrancování bezvýznamného města na

hranicích Sýrie „předehrou mocné revoluce“. „Loupežníci byli apoštoly Mohammedovými a jejich zběsilá udatnost vytryskla z pouště.““

„Bezedná propast.—Význam tohoto výrazu lze poznat z řečtiny, kde je vymezen jako „hluboký, bezedný, nesmírný“, a může se vztahovat na jakékoli pusté, zpustošené a neobdělvané místo. Je užit o zemi v jejím původním stavu chaosu. Gen. 1,2. V tomto případě se může přiléhavě vztahovat k neznámým pustinám arabské pouště, z jejíchž hranic vycházely houfy Saracénů jako roje kobylek. A pád perského krále Chosroa může být právem znázorněn jako otevření bezedné propasti, poněvadž připravil cestu tomu, aby vyznavači Mohameda vyšli ze své neznámé země a šířili své klamné nauky ohněm a mečem, dokud svou temnotu nerozprostřeli nad celou Východořímskou říší.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495–498.

První běda, které je pátou polnicí, označuje počátek válečného tažení islámu proti Římu a označuje střetnutí mezi Římem a Persií, v němž Řím zvítězil, avšak při tom vyčerpal svou vojenskou sílu do té míry, že nedokázal zabránit vzestupu islámské moci. Prorocké charakteristiky prvního běda a druhého běda určují prorocké charakteristiky třetího běda a je důležité rozpoznat první dvě běda jako symboly dějin třetího běda, neboť tyto dějiny představují období zapečetování sto čtyřiačtyřiceti tisíc, které začalo 11. září 2001. Po prorockých dějinách, jež jsou v prvních třech verších představeny prostřednictvím Mohameda, uvádí verš čtyři Abú Bakra, prvního vůdce po Mohamedovi.

A bylo jim přikázáno, aby neškodili travě země ani žádné zeleni ani žádnému stromu, nýbrž toliko těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech. Zjevení 9,4.

Abúbakrův rozkaz ukládal islámským bojovníkům, aby rozlišovali mezi dvěma druhy uctívačů, kteří tehdy existovali na římských územích. Jednu skupinu tvořili katolíci, kteří měli některé řeholní řády vyholující si zadní část hlavy (tonzuru) a zachovávali bohoslužbu v neděli. Druhou skupinu tvořili zachovávatelé soboty sedmého dne, a sobota je pečeti Boží.

„Po smrti Mohamedově nastoupil po něm do velení Abú Bekr roku 632 po Kr., který, jakmile náležitě upevnil svou autoritu a vládu, rozeslal arabským kmenům okružní list, z něhož následuje tento výňatek:—

„Když bojujete bitvy Hospodinovy, osvědčte se jako muži a neobracejte se na útěk; avšak nedopusťte, aby vaše vítězství bylo poskvrněno krví žen a dětí. Neničte žádné palmy ani nevypalujte obilná pole. Nekácejte žádné ovocné stromy a nečiňte žádnou škodu dobytku, leda takovému, který zabijete k jídlu. Kdykoli uzavřete nějakou smlouvu nebo ujednání, dodržte je a buďte věrni svému slovu. A cestou naleznete některé nábožné osoby, které žijí v ústraní v kláštrech a předsevzaly si, že tímto způsobem budou sloužit Bohu; nechte je na pokoji a ani je nezabíjejte, ani neničte jejich kláštery. A naleznete jiný druh lidí, kteří náležejí k synagoze satanově a mají vyholené temeno; dbejte na to, abyste jim roztřali lebky, a neprokazujte jim žádné slitování, dokud se buď nestanou mohamedány, nebo nezaplatí tribut.“

„V proroctví ani v dějinách se nepraví, že by humánnější příkazy byly poslouchány stejně svědomitě jako zuřivý rozkaz; avšak bylo jim tak přikázáno. A předcházející jsou jediné pokyny zaznamenané Gibbonem jako dané Abubekrem vůdcům, jejichž povinností bylo

vydávat rozkazy všem saracenským vojákům. Tyto rozkazy se shodují s předpovědí stejně rozlišujícím způsobem, jako by sám chalífa jednal ve známé i přímé poslušnosti vyššímu příkazu než příkazu smrtelného člověka; a právě v samém aktu, kdy vytáhl bojovat proti náboženství Ježíše a místo něho šířit mohamedánství, opakoval slova, o nichž bylo v Zjevení Ježíše Krista předpověděno, že je pronese.

„Pečeť Boží na jejich čelech. — V poznámkách ke kapitole 7,1–3 jsme ukázali, že pečeť Boží je sobota čtvrtého přikázání; a dějiny nezamlčují skutečnost, že po celou nynější dobu milosti existovali zachovatelé pravé soboty. Zde však u mnohých vyvstala otázka, kdo byli v oné době ti muži, kteří měli pečeť Boží na svých čelech, a kdo se tím stali vyňati z mohamedánského útlaču? Ať má čtenář na paměti skutečnost, již jsme se již dotkli, že po celou tuto dobu byli takoví, kteří měli pečeť Boží na svých čelech, neboli byli poučenými zachovateli pravé soboty; a ať dále uváží, že to, co proroctví tvrdí, je, že útoky této pustošící turecké moci nejsou namířeny proti nim, nýbrž proti jiné třídě. Tím je tato otázka zbavena veškeré obtíže; neboť to je vše, co proroctví ve skutečnosti tvrdí. V textu je přímo uvedena pouze jedna třída osob; totiž ti, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech; a zachování těch, kteří pečeť Boží mají, je uvedeno jen nepřímě. Proto se z dějin nedovídáme, že by kdokoli z nich byl zahrnut do některého z pohrom, jež Saraceni uvalili na předměty své nenávisti. Byli pověřeni proti jiné třídě lidí. A zkáza, která má přijít na tuto třídu lidí, není stavěna do protikladu se zachováním jiných lidí, nýbrž pouze se zachováním plodů a zeleně země; tedy: Neškod'te trávě, stromům ani ničemu zelenému, nýbrž pouze určité třídě lidí. A při naplnění vidíme podivuhodný obraz vojska útočníků, kteří šetří to, co taková vojska obvykle ničí, totiž tvář a plodiny přírody; a v souladu s oprávněním škodit těm lidem, kteří neměli pečeť Boží na svých čelech, rozštěpují lebky jedné třídy nábožníků s vyholenými temeny, kteří náleželi k synagoze satanově.“

„Byla to nepochybně třída mnichů, nebo nějaké jiné uskupení římskokatolické církve. Proti nim byly namířeny zbraně mohamedánů. A zdá se nám, že je v tom zvláštní přiléhavost, ne-li přímo záměr, že jsou popsáni jako ti, kteří neměli pečeť Boží na svých čelech; jelikož je to právě ona církev, která oloupila zákon Boží o jeho pečeť tím, že odstranila pravý sobotní den a na jeho místo postavila padělek. A nechápeme, ani z proroctví, ani z dějin, že by ony osoby, které Abúbekr svým následovníkům přikázal neobtěžovat, byly nositeli pečeti Boží nebo nutně tvořily lid Boží. Kdo to byli a z jakého důvodu byli ušetřeni, o tom nás skrovné svědectví Gibbonovo neinformuje a nemáme žádný jiný prostředek, jak to zjistit; máme však každý důvod věřit, že nikdo z těch, kteří měli pečeť Boží, nebyl obtěžován, zatímco jiná třída, která ji zjevně neměla, byla vydána meči; a tak jsou jednotlivé body proroctví plně naplněny.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abú Bakr po Mohamedově smrti sjednotil Mohamedovy následovníky do chalífátu, takže ačkoli jde o dvě odlišné historické postavy, společně představují počátek svědectví islámu prvního běda a historickou postavou, která vyznačuje dějiny prvního běda, je Mohamed.

Na počátku dějin druhého běda dobyl Mohammed II. roku 1453 Konstantinopol. Roku 1449 byli rozvázáni čtyři andělé, představující islám. Počátek i konec prvního běda jsou vyznačeny Mohammedem, prvním a druhým, v uvedeném pořadí. Prorocky nese počátek i konec dějin

prvního běda pečet' Alfy a Omegy.

Počátek druhého běda zahrnuje časové proroctví o čtyřech andělech, kteří představují islám, jenž byl tehdy uvolněn a poté 11. srpna 1840 zadržen. Od tohoto okamžiku až do 22. října 1844 je znázorněno zapečet'ování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Počátek druhého běda označuje uvolnění islámu a jeho konec vyznačuje zadržení islámu. Jak první, tak druhé běda mají přesné prorocké ukazatele, které spojují jejich počátky s jejich konci.

První dvě běda mají být položena jedno na druhé, „řádek na řádek“, aby bylo možno určit třetí běda. Jednou z prorockých charakteristik, které jsou ztotožněny v prvních dvou svědčích islámu, je to, že představují určité časové období, jež označuje počátek i konec pečetí Alfy a Omegy. Mají také druhotný podpis, neboť počátek prvního běda označuje zapečetění Božího lidu a konec druhého běda rovněž označuje zapečetění Božího lidu.

Třetí běda přišla tehdy, když islám náhle a nečekaně zaútočil na šelmu ze země ze Zjevení třinácté kapitoly, a tím započalo období pečetění. Pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc končí při brzy přicházejícím nedělním zákonu, a v odpověď na toto odpadnutí je po národním odpadnutí následována národní zkáza. Jak bylo předobrazeno na pohanském Římu a papežském Římu, národní zkáza je vykonána Božími soudy polnic. Tři běda jsou také polnice. Islám třetího běda znovu udeří náhle a nečekaně při brzy přicházejícím nedělním zákonu ve Spojených státech, až skončí období pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto období bylo předobrazeno počátečním obdobím prvního běda a také závěrečným obdobím druhého běda.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

A Sára viděla syna Hagar Egyptanky, kterého porodila Abrahamovi, jak se posmívá. Proto řekla Abrahamovi: Vyžeň tuto služku i jejího syna; neboť syn této služky nebude dědicem s mým synem, totiž s Izákem. Ta věc byla Abrahamovi velmi těžká kvůli jeho synu. Ale Bůh řekl Abrahamovi: Ať to není těžké v tvých očích kvůli chlapci a kvůli tvé služce; ve všem, co ti Sára řekla, uposlechni jejího hlasu, neboť v Izákovi bude nazváno tvé símě. Avšak i ze syna služky učiním národ, protože je tvým semenem. I vstal Abraham časně ráno, vzal chléb a měch vody a dal je Hagar, vloživ to na její rameno, i dítě, a propustil ji. A ona odešla a bloudila po pustině Beer-šeby. Když se voda v měchu vyčerpala, odložila dítě pod jeden z keřů. Pak odešla a posadila se opodál, asi na dostřel luku; neboť řekla: Ať nevidím smrt dítěte. I seděla opodál, pozdvihla svůj hlas a plakala. A Bůh slyšel hlas chlapce; a anděl Boží zavolal na Hagar z nebe a řekl jí: Co je ti, Hagar? Neboj se, neboť Bůh slyšel hlas chlapce tam, kde je. Vstaň, zdvihni chlapce a drž jej svou rukou, neboť z něho učiním veliký národ. A Bůh jí otevřel oči, a ona uviděla studnu vody; šla tedy, naplnila měch vodou a dala chlapci napít. A Bůh byl s chlapcem; i rostl a bydlel na poušti a stal se střelcem z luku. Genesis 21:9–20.